Παράδοση: βεβαιότητα ή αυτοσχεδιασμός; Παρατεινόμενη η εκκλησιολογική εκτροπή του περιοδικού ΣΥΝΑΞΗ (Πρωτ. Ιωάννης Φωτοπούλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Ιουνίου, 2013

Ὁ λόγος γιά τήν Ἐκδήλωση - συζήτηση στό Μέγαρο Μουσικῆς πού προκάλεσε ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ ΣΥΝΑΞΗ Θανάσης Παπαθανασίου τή Δευτέρα 1η Ἀπριλίου 2013 μέ θέμα : «Παράδοση : κίνδυνος ἤ ἐλπίδα;». Τρεῖς οἱ ὁμιλητές. Ὁ π. Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἰβήρων, ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς κ. Μάριος Μπέγζος καί ὁ κ. Θ. Παπαθανασίου. Ὁ κ. Παπαθανασίου μίλησε τελευταῖος γιά 19 λεπτά καί, νομίζω, ἦταν ἐκεῖνος πού ἔδωσε τό στίγμα τῆς ἐκδηλώσεως στέλνοντας συγκεκριμένα μηνύματα στούς συγκεντρωμένους.

Τό περιοδικό «Σύναξη» ἔχει ὡς ὑπότιτλο τή φράση «Σπουδή στήν Ὀρθοδοξία». Ἔτσι κάθε ἔκφραση τοῦ περιοδικοῦ προφορική ἤ γραπτή θά ἔπρεπε νά ἀπηχεῖ καί νά σπουδάζει αὐτό τό στόχο, τήν Ὀρθοδοξία. Κατ΄ἀρχάς δέν ἔχω ἀκόμη καταλάβει ποιά ἦταν ἡ ἀφορμή γιά τό θέμα τῆς ἐκδηλώσεως, τήν ἀξιολόγηση τῆς Παραδόσεως. Τί ειναι αὐτό πού ἀπασχολεῖ τούς ἀνθρώπους τῆς «Συνάξεως». Ἴσως βασανίζονται ἀπό τήν ἀποτυχία «ἀναγεννήσεως» τῆς Παραδόσεως μέ τήν ἀναπάντεχη διακοπή τῆς προηγουμένης ἀρχιεπισκοπίας καί τήν ἀνακοπή τῶν θεσμικῶν ἀλλαγῶν πού ἐπεδίωκαν σέ ὅλο τό φάσμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Καί ἴσως γι΄ αὐτό προσπαθοῦν νά κρατοῦν τό θέμα «Παράδοση» στήν ἐπικαιρότητα προσδοκώντας καλλίτερες μέρες γιά τήν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τους.

Παρακολουθώντας μέ ἰδιαίτερη προσοχή τήν εἰσήγηση τοῦ κ. Παπαθανασίου ἐντόπισα κάποια σημεῖα τά ὁποῖα θά ἤθελα νά σχολιάσω.

α) Ὅρισε τήν παράδοση ὡς «ρεῦμα συνέχειας ζωῆς, ἐννόησης καί βίωσης τῆς ζωῆς», ὡς κάτι πού «δέν εἶναι ἕνα πρᾶγμα, μιά συμπαγής μᾶζα, ἀλλά ρεύματα ζωντανά, φωτεινά καί σκοτεινά πού συχνά ἀνταμώνονται καί συγκρούονται» καί πρόσθεσε σέ δεύτερο πρόσωπο: «ἔχεις εὐθύνη νά διακρίνεις». Τώρα, ἐπειδή ἡ Θεολογία ἔχει ὅρους σαφεῖς, περιέχοντας σαφῆ νοήματα, πού μέ τή σειρά τους ἀνταποκρίνονται σέ ὀντολογικές ἀλήθειες, σωστικές γιά τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο, θά ἔπρεπε ὁ Κ. Παπαθανασίου νά ἐξηγήσει τί ρεύματα εἶναι αὐτά. Ρεύματα ἰδεολογικά, θρησκευτικά, ρεύματα κάποιας ἐνέργειας, ἱστορικά μορφώματα πού πᾶνε κι ἔρχονται, φεύγουν καί ξανάρχονται. Καί μετά νά μᾶς ἐξηγήσει ποιά ἀπό αὐτά τά ρεύματα εἶναι «φωτεινά» καί ποιά εἶναι «σκοτεινά». Ποῦ, πῶς πότε συγκρούονται καί τέλος πῶς ἐγώ θά διακρίνω.

β) Μίλησε γιά παράδοση πού «κομίζει ἀνάσταση καί ἔχει νά ἀντιπαλαίψει τό θάνατο» καί γιά παράδοση πού «εἶναι φορμόλη σέ πτώματα πού δέν ἔχουν κανένα ρόλο στό σήμερα», γιά τήν «ἀνατριχιαστική ἰδέα μιᾶς ἀπολιθωμένης παράδοσης ἑνός κειμένου κλεισμένου» καί γιά «παράδοση μιᾶς ζωντανῆς Ἐκκλησίας» πού «εἶναι ἕνα κείμενο πού..συνεχίζεται καί φτιάχνεται καί θά φτιάχνεται μέχρι τό τέλος τῆς ἱστορίας». Καί ἐδῶ δέν μᾶς ἐξήγησε πῶς ἐννοεῖ τήν παράδοση.

γ) Ὁ κ. Παπαθανασίου πρόβαλε μιά παράδοση ἑνός, ὅπως λέει «ζωντανοῦ Θεοῦ», τό ὁποῖο προτείνει νά ἀκολουθήσουμε, ἑνός-ἄλλος χαρακτηρισμός –«ἀνυπότακτου», ἑνός Θεοῦ «ἐλεύθερου». Καί ἐδῶ δυσκολεύτηκα νά καταλάβω περί τίνος μιλοῦσε.

δ) Σέ κάποιο σημεῖο τοῦ λόγου του ὁ κ. Π. ἔκανε ἀναφορά στόν κανόνα τῆς λατρείας δηλ. στήν παράδοση τῆς λατρείας καί στόν κανόνα τῆς πίστεως δηλ. στά δόγματα τῆς πίστεως. Εἶπε πώς αὐτά εἶναι πολυτιμότατα, ἀλλά ἐμεῖς συχνά «τά πολύτιμα τά μετατρέπουμε σέ ἀντίσκηνα καί σέ σάβανα». Σιγά-σιγά ἀρχίζω νά καταλαβαίνω. Καί θά ἤθελα ἐδῶ νά συσκεφθῶ ἐξ ἀποστάσεως μέ τόν κ. Παπαθανασίου, δηλ. νά διαλεχθῶ μέ τίς ἐκπεφρασμένες σκέψεις του καί νά καταλάβω καλά-καλά ποιά εἶναι γι΄αὐτόν ἡ ἀπολιθωμένη» ἤ ἀλλιῶς «ἐκπνευματισμένη» παράδοση τήν ὁποία ὁ κ. Π. ἀποστρέφεται διά τῶν χαρακτηρισμῶν του αὐτῶν, ποιά εἶναι ἡ «φορμόλη»καί τά «πτώματα» πού φέρουν στό νοῦ μας ἀτμόσφαιρα νεκροτομείου μιά καθολική νέκρωση. καί ἀπό τήν ἄλλη ποιά ἡ παράδοση τοῦ «ἀνυπότακτου», «ζωντανοῦ» Θεοῦ, ἡ ὁποία, ὅπως λέει, «φτιάχνεται».

Μᾶς λέει ὁ κ. Π., ἀναφερόμενος στό παραδεδομένο δόγμα καί τήν παραδοθεῖσα Θεία Λατρεία, ὅτι κάποιοι - ὄχι ἐκεῖνος βέβαια - ἀλλά ἡ πλειονότητα ἡμῶν τῶν κληρικῶν, τήν τέλεση τῆς διαμορφωμένης ἐν φόβῳ Θεοῦ Λατρείας, ὅλες τίς Ἀκολουθίες (τό Μεσονυκτικό, τόν Ὄρθρο, τίς Ὧρες, τόν Ἑσπερινό, τό Ἀπόδειπνο) καί αὐτή τή Θ. Λειτουργία καί τά Μυστήρια, τά μετατρέπουμε σέ «σάβανα». Μέ τά σάβανα ἀσφαλῶς τυλίγουμε τά πτώματα. Πῶς μετατρέπουμε τή Θ. λατρεία σέ σάβανα; Μᾶς τό λέει ἀλλοῦ, δανειζόμενος τή γλῶσσα τῶν ὑπολογιστῶν. Κάνοντας «ἀντιγραφή καί ἐπικόλληση». Καί ἐννοεῖ μ΄αὐτό τήν τέλεση τῆς Θ. ἐκκλησιαστικῆς Λατρείας, κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως παραδίδεται καί παραλαμβάνεται ὑπό τῶν ἁγίων Πατέρων ἀπό γενιά καί γενιά! Δι' αὐτῆς τῆς συγκεκριμένης, δοκιμασμένης λατρείας ὄχι μιᾶς αὐτοσχέδιας ἤ ἐπιστημονικῶν προδιαγραφῶν προσευχητικῆς διαδικασίας, οἱ ἱερεῖς ὡς «οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ» καί οἱ λαϊκοί μετέχουμε στή Θεία Χάρη καί συγκροτοῦμε ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ παράδοση κατά τόν κ. Θ. Π γίνεται σάβανο πού τυλίγει πτώματα ἤ «φορμόλη» πού συντηρεῖ πτώματα. Τί ἐννοεῖ; Ἐννοεῖ τή λειτουργική χρήση τῶν κειμένων τῆς ἁγίας Γραφῆς στήν πρωτότυπη γλῶσσα, τά ἱερά Κείμενα τῆς Λατρείας, τούς ὑμνους, τίς εὐχές τίς ἐκφωνήσεις τῶν κληρικῶν, τή θεσπέσια καί κατανυκτική μουσική καί τήν τάξη πού τελοῦνται. Ὁ ζῆλος μας καί ἡ ἐπιμονή μας λοιπόν εἶναι τά σάβανα καί ἡ φορμόλη καί τό ὅλον τῆς Θ. Λατρείας, τά πτώματα πού

«δέν ἔχουν κανένα ρόλο στό σήμερα».

Ἄς δοῦμε τώρα ποιά εἶναι ἡ παράδοση τοῦ «ἀνυπότακτου», «ἐλεύθερου» Θεοῦ τοῦ κ. Παπαθανασίου. Γιά νά ἀκυρώσει στή συνείδηση τῶν ἀκροατῶν του τήν ἀξία τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως εἶπε ὅτι «στόν παλιό κόσμο τόν Θεό ὅριζε τό ἱερό, ἕνας ἱερός ναός, ἤ ἕνα ἱερό ὄρος, πού σημαίνει ὅτι ἡ παράδοση ὅριζε τό Θεό. Ὁ Χριστός τό ἀντέστρεψε. Ὁ Θεός ὁρίζει τήν παράδοση».

Ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια; Πράγματι ὁ Θεός πάντοτε ὅριζε καί ὁρίζει τήν Παράδοση καί στόν παλιό καί τό νέο κόσμο. Γιατί δηλαδή; Ὁ Θεός δέν προσέταξε τό Μωϋσῆ νά κατασκευάσει τήν σκηνή τοῦ Μαρτυρίου ὑποδεικνύοντάς του καί τόν τρόπο; Ὁ Θεός δέν προσέταξε τό Σολομῶντα νά χτίσει τόν Ναό; Δέν ἦταν ὁ Χριστός πού ἐξέβαλε τούς ἐμπόρους μέ τή βία ἀπό τόν «Οἶκο τοῦ Πατρός» Του; Καί ἐπειδή ὁ κ. Π. ἐπικαλεῖται τό διάλογο μὲ τὴ Σαμαρείτιδα χρειάζεται νά θυμηθεῖ ὅτι ὁ Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός καί νομοθέτης εἶναι καί πάλι ἐκεῖνος πού καθορίζει τήν ὑπέρβαση τῆς παλαιᾶς λατρείας διά τῆς Θ. Λατρείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καί καθόλου δέν ἦταν ἀνυπότακτος ὁ Χριστός, τηρώντας τὸν Νόμο, συμπληρώνοντάς τον καί ὑπερβαίνοντάς τον ὅπου ἔκρινε χάριν τῆς σωτηρίας μας. Καθόρισε δή τή νέα Λατρεία παραδίδοντας τήν τέλεση τῶν Μυστηρίων τοῦ Θείου Βαπτίσματος καί Χρίσματος τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, τοῦ Εὐχελαίου τοῦ Γάμου καί τῆς Ἱερωσύνης στούς ἁγίους Ἀποστόλους. Οἱ ἀπόστολοι μέ τους μαθητές τους σύχναζαν γιά προσευχή στό Ναό (σ΄αὐτό τό ἱερό τοῦ «παλαιοῦ κόσμου» κατά τόν κ. Παπαθανασίου) καί στή συνέχεια κατ΄οἶκον τελοῦσαν τή Θεία Εὐχαριστία. Τέλος οἰκοδομήθηκαν ναοί γιά τή Λατρεία καί σταδιακά διαμορφώθηκε ἡ τωρινή λατρεία.

Ὅλα αὐτά μυρίζουν φορμόλη στόν κ. Παπαθανασίου, ἴσως καί σέ κάποιους ἄλλους πού συμμερίζονται τίς ἰδέες του. Θέλει «καινούργιες σελίδες» Ἡ τελουμένη κατά τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας λατρεία, ἡ ἀνέκαθεν καί τώρα καί πάντοτε παρέχουσα εἰρήνη καί εὐφροσύνη, κοινωνία μέ τόν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό καί τούς ἀδελφούς, ἡ ζωογονοῦσα καί τρέφουσα τήν ψυχή μας τοῦ μυρίζει νέκρα. Ἐξ αἰτίας της νιώθει σαβανωμένος, τήν αἰσθάνεται σάν ἕνα σκοτεινό ρεῦμα πού τόν βασανίζει. Τελικά πάσχει ἀπό πλήξη! Γι' αὐτό ψάχνει γιά νά ἀκολουθήσει τόν «ζωντανό Κύριο τῶν ἐκπλήξεων καί τῶν ἀνατροπῶν». Τῶν ἐκ-πλήξεων, γιά νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τήν βασανιστική πλήξη. Βέβαια τέτοιος Κύριος δέν εἶναι ὁ Χριστός. Ἴσως...κάποιος Ἄλλος!

Ὁ Χριστός ἀνέτρεψε τήν ἁμαρτία, τόν διάβολο, τή φθορά καί τόν Θάνατο. Ἀντεισήγαγε τή ζωή τῆς Θείας Χάριτος. Ἀνέτρεψε καί τήν ἀπολυτότητα τοῦ παλαιοῦ Νόμου, τόν συμπλήρωσε καί τοῦ ἔδωσε τό ἀληθινό του νόημα καί ἔδωσε τόν δικό Του νόμο, πνευματικώτερο καί ἀπαιτητικώτερο. Παρέδωσε τά ἱερά Μυστήρια στούς Οἰκονόμους τῶν μυστηρίων Του, τούς ἁγίους Ἀποστόλους, καί ἐκεῖνοι ἀρχικά καί οἱ διάδοχοί τους ἅγιοι Πατέρες διαμόρφωσαν ἐν φόβῳ Θεοῦ ἀβίαστα τή Θ. Λατρεία.

Μήπως καί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀθετοῦν τόν «ἀνυπότακτο» Χριστό «τῶν ἐκπλήξεων καί τῶν ἀνατροπῶν», ὅταν παρακινοῦν τούς χριστιανούς μέ τά λόγια «στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου εἴτε δι'ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β΄ Θεσ. 2, 15) ἤ ὅταν τούς ἐπαινοῦν μέ τά λόγια «ἐπαινῶ δέ ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι...καθώς παρέδωκα ὑμῖν τάς παραδόσεις κατέχετε» (Α΄ Κορ. 11, 2). Μήπως μυρίζουν φορμόλη τά λόγια τοῦ Μ. Βασιλείου: «Ἀπό τά δόγματα καί τάς ἀληθείας πού φυλάσσει ἡ Ἐκκλησία ἄλλα μέν τά ἔχομεν πάρει ἀπό τήν γραπτήν διδασκαλίαν, ἀλλά δέ, πού μυστικῶς ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν, ἐκ τῆς παραδόσεως τῶν Ἀποστόλων, τά ἐκάμαμεν δεκτά....ἄν ἐπιχειρούσαμεν νά ἐγκαταλείψωμεν ὅσα ἐκ τῶν ἐθῶν εἶναι ἄγραφα, διότι δῆθεν δέν ἔχουν μεγάλην σημασίαν, χωρίς νά τό καταλάβουμε θά ἐζημιώναμεν το Εὐαγγέλιον εἰς τήν οὐσίαν του... (Περί Ἁγίου Πνεύματος); Μήπως νοιώθει ἀνατριχιαστικά καί ἀπολιθωμένα τά λόγια τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας: Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμψεν...οὕτω πιστεύομεν...»;

Τά ἰδεολογήματα τοῦ κ. Παπαθανασίου μοῦ θυμίζουν κάποια πλουσιόπαιδα, πού χωρίς νόημα στή ζωή τους καταφεύγουν δικαιολογημένα στίς «ἀνατροπές» στόν «κόπο» καί τή «διακινδύνευση» κάνοντας ἐπικίνδυνα σπόρ ὀρειβασίας, rafting, surfing, BASE jumping κλπ. γιά νά ἀποφύγουν μέ τίς «ἐκπλήξεις» τήν θανατερή τους πλήξη. Παρόμοια μοῦ φαίνεται, σκέφτεται καί ὁ κ. Παπαθανασίου, ὁ ὁποῖος ὄχι ἀπό ἔλλειψη νοήματος ζωῆς, ἀλλά ἀπό κάποια παράδοξη ἀγωνία ἀντιτάσσει στήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας τό «γράψιμό» του, τή «σύνθεσή» του τό «φτιάξιμό» του καί τή «διακινδύνευσή» του. Ζητάει νά φτιάχνεται ἡ παράδοση «μέ νέες σελίδες», ὄχι μέ ἀντιγραφή καί ἐπικόλληση.

Τό βασικό του, κατά τήν ἐκτίμησή μας, σφάλμα ἔγκειται στό γεγονός ὅτι παρομοιάζει τήν ἐκκλησιαστική Παράδοση μέ κάποιο «κείμενο πού φτιάχνεται». Ἅμα δέν φτιάχνεται, εἶναι νεκρή. Μά, ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι γραμμένα χαρτιά καί βιβλία. Εἶναι ὁ Ζῶν Χριστός μεταδιδόμενος εἰς ἕκαστον πιστόν καί σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία διά τῆς ἀκτίστου Χάριτος. Ὅμως τήν Ἐκκλησία Του δέν τήν ἄφησε χωρίς ὅρια καί Κανόνες. «Καί φραγμόν αὐτῇ περιέθηκεν...». Διά νά μετάσχει κάποιος τῆς ἀκενώτου ἀκτίστου Χάριτος ὀφείλει νά δεχθεῖ τήν ἀκριβῆ πίστη σ' Αὐτόν καί τόν Πατέρα καί τό ἅγιο Πνεῦμα. Ὀφείλει νά δεχθεῖ τήν διδασκαλία καί τίς υποθῆκες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν ἁγίων Πατέρων. Καί ἐκεῖ προκύπτουν τά κείμενα τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Αὐτά παρέχουν ἀσφάλεια καί βεβαιότητα στήν πορεία μας, στήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Ὁ κ. Παπαθανασίου μοιάζει νά ἀπεχθάνεται τίς βεβαιότητες. Ὑποτιμώντας ὅσους ἀκολουθοῦμε κατά δύναμη τήν Παράδοση εἶπε: «Ἡ μαγεία καί ὁ φανατισμός εἶναι εὔκολες παραδόσεις μέ βεβαιότητες πού δέν ἔχουνε ἐκπλήξεις». Ποιά εἶναι ἡ «μαγεία»; Ἡ πίστις ὅτι τελουμένης τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀκριβῶς ὅπως μᾶς

παρεδόθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας μεταλαμβάνουμε αὐτοῦ τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Ἤ ἡ βεβαιότητα ὅτι στερούμεθα τῆς Χάριτος ὅταν τελεῖται ἡ παραμορφωμένη Λειτουργία τοῦ π. Μπέη, πού μέσα στήν ἀρχαιοτάτη εὐχή τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς παρενέβαλε ἀτιμωρητί λόγια τοῦ Ὁμήρου καί τοῦ Πλάτωνος; ἤ ὅτι εἶναι ἀμφίβολο ἄν λαμβάνουμε τή Χάρη τοῦ Μ. Ἁγιασμοῦ ὅταν στή θέση τῶν καθιερωμένων εὐχῶν τῶν Θεοφανείων διαβάζονται τά φαιδρά καί βλάσφημα τερατουργήματα τοῦ κοιμηθέντος Μητροπολίτου Μελετίου;

Καί τί εἶναι «φανατισμός»; Τό ὅτι δέν δεχόμαστε τίς συμπροσευχές μέ τούς αἱρετικούς, ὅπως ἐπιτάσσει ὁ Ευαγγελιστής Ἰωάννης καί οἱ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων;

Μάλιστα σέ μιά ἔξαρση ἀγάπης(;) πρός τούς αἱρετικούς εἶπε ὁ κ. Παπαθανασίου ὅτι «στόν 21ο αἰῶνα ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες θά ὀνειρεύονταν κατάβαση φωτιᾶς ἀπό τόν οὐρανό κατά μίμηση τοῦ Προφήτη Ἠλία(sic) κατά τῶν ἑτεροδόξων». Θά ἦταν ἴσως καλό πρίν ἐκδηλώσει τή συμπάθειά του πρός τούς αἱρετικούς νά ἰδεῖ τούς ἐν Χριστῷ ὀρθοδόξους ἀδελφούς του μέ ἀγάπη, στίς πραγματικές τους διαστάσεις καί προθέσεις καί ὄχι σάν ἐπικίνδυνα καταστροφικά ὄντα.

Ἄς εἶναι. Μόνο πού πρέπει νά γνωρίζει ὁ κ. Θ. Π. ὅτι ἡ ὑπό τῆς Παραδόσεως παρεχομένη βεβαιότητα δέν σημαίνει γιά τόν Χριστιανό ἐπανάπαυση. Ὄχι, ὁ κάθε Χριστιανός «δέν βάζει τό Θεό στό τσεπάκι»,ὅπως εἶπε. Πατᾶ σταθερά στή βεβαιότητα τῆς πίστεως καί τῆς Παραδόσεως γιά νά ἀγωνισθεῖ τόν καλόν ἀγῶνα. Καί διατρέχει πολλούς κινδύνους στόν ἀγῶνα αὐτό, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ θεοφόροι Πατέρες μας. Τέλος δέν λείπει ἡ «ἔκπληξη» στούς ἐν Κυρίῳ ἀσκουμένους ἀδελφούς, ὅταν ὁ Κύριος τούς ἐπισκέπτεται διά τῆς Χάριτος καί τούς προσφέρει τά οὐράνια δῶρα Του...

Μπορεῖ νά ὑπάρξουν καί Χριστιανοί πού ἀρκοῦνται στήν τήρηση κάποιας νηστείας στήν παρακολούθηση τῆς Θ. Λειτουργίας καί σέ κάποιες ἐλεημοσύνες νομίζοντας ὅτι αὐτά εἶναι ἀρκετά καί παρέχουν βέβαιη σωτηρία. Ἀσφαλῶς εἶναι σέ λάθος δρόμο, ἀλλά γιά ὅλους ἔχει ὁ Θεός.

Ἤθελα τώρα νά ἐπιστρέψω στόν τελικό στόχο τῆς ἐκδηλώσεως, δηλαδή στό «γράψιμο» τῆς παραδόσεως «μέ νέες σελίδες», πού μέ ἀγωνία ἐπιθυμεῖ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ ΣΥΝΑΞΗ κ. Θανάσης Παπαθανασίου. Ὁ λόγος μου θά φανεῖ σκληρός, ἀλλά ὅσα ἀναφέρονται στή συνέχεια δέν εἶναι ἄλλο ἀπό ἀκριβῆ παραθέματα καθηγητῶν καί συγγραφέων πού σχετίζονται μέ τή ΣΥΝΑΞΗ, ὡς στενοί συνεργάτες της. Τά παραθέματα αὐτά εἶναι οἱ «νέες σελίδες» πού «φτιάχνονται» καί πού κατά τόν κ. Παπαθανασίου, θά ἀφαιρέσουν τά «σάβανα» τῆς Παραδόσεως, θά ζωογονήσουν τήν «ἀπολιθωμένη παράδοση», καί θά νεκραναστήσουν «τά πτώματα» τῆς Παραδόσεως πού συντηρεῖ ἡ «φορμόλη» τοῦ φανατισμοῦ μας.

1) Ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μ. Μπέγζος, ὁ ἕνας ἐκ τῶν τριῶν εἰσηγητῶν τῆς ἐκδηλώσεως «Παράδοση: Κίνδυνος ἤ ἐλπίδα;» καί τακτικός συνεργάτης τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ ἔχει δηλώσει σέ δημοσιογράφο ὅτι δέν εἶναι σίγουρο ὅτι ὑπῆρξε ὁ Χριστός(!!)», καί ὅτι «δέν ἀποδεικνύεται μαθηματικῶς ἡ ὕπαρξη τοῦ Χριστοῦ» (Φρόντισε ὅμως νά ἐξαφανίσει τό σχετικό video..)

2) Ὁ καθηγητής τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Ἀριστ. Παν. /θες/νικης κ. Π. Βασιλειάδης, στενός συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ἔγραψε: «Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀντλεῖ τήν ὕπαρξή της καί τήν ὑπόστασή της...ἀπό τό παρόν ἤ ἀπό τό παρελθόν (ἀ κ ό μ η κ α ί ἀ π ό τ ό γ ε γ ο ν ό ς Χ ρ ι σ τ ό ς) ἤ ἀπό αὐτό πού τῆς δόθηκε ὡς θεσμός, ἀλλά ...ἀπό τά ἔσχατα. (Ἐπετηρίδα Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστ. Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Τόμ. 11, σελ. 25-32).

3) Ὁ καθηγητής κ. Χ. Γιανναρᾶς στό βιβλίο του '"Ἐνάντια στή θρησκεία'' ἐκφράζοντας τόν παλαιό πόθο του γιά σεξουαλική ἀπελευθέρωση τῶν χριστιανῶν χλευάζει τήν ἀειπαρθενία τῆς Παναγίας γράφοντας: «Ὅτι ἡ λειτουργία τῆς μητρότητας συνιστᾶ ἀκαθαρσία βεβαιώνεται ὄχι μόνο μέ τίς εὐχές πού διαβάζονται στή λεχώ, ὄχι μόνο μέ τήν ἀπαγόρευση μετοχῆς στήν Εὐχαριστία (ἤ καί εἰσόδου στό ναό) τῶν γυναικῶν κατά τήν περίοδο τῶν ἐμμήνων. Βεβαιώνεται καί στίς ἐπίμονες ἐπαναλήψεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνολογίας ὅτι ἡ Παναγία Θεοτόκος ἔμεινε καί μετὰ τόκον Παρθένος, ὅτι εἶναι ἀειπάρθενος, ὅτι ὁ τόκος (τοκετός) οὐκ ἐλυμήνατο τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου, δέν κατέλυσε τή σωματική (ἀνατομική) της παρθενία» (σ. 200, 2001).

Μέ τά τρία παραπάνω παραθέματα καθίσταται σαφές ὅτι ἡ ΣΥΝΑΞΗ φτιάχνοντας διά τῶν συνεργατῶν της «νέες σελίδες» στό κείμενο τῆς Παραδόσεως ἔχει ξεσχίσει τίς σελίδες τῆς ἀληθινῆς Παραδόσεως, ἔχει διαγράψει τόν Χριστό καί τήν Παναγία. Δέν ἀφαιρεῖ «σάβανα», ἀλλά σαβανώνει τόν Χριστό καί τόν πετᾶ στό χρονοντούλαπο τῆς Ἱστορίας.

Ἄς συνεχίσουμε παραθέτοντας ἀποσπάσματα ὅσων εἶπε ὁ μόνιμος συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ΣΥΝΑΞΗ π. Βασίλειος Θερμός κατά τήν παρουσίαση τοῦ βιβλίου τοῦ π. Γεωργίου Μπασιούδη «Ἡ δύναμη τῆς λατρείας. Ἡ συμβολή τοῦ π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν στή λειτουργική θεολογία» πού ἔγινε στή «Στοά τοῦ Βιβλίου», καί κατά τήν ὁποία μίλησαν ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου, ὁ π. Βασίλειος Θερμός καί ὁ κ. Θανάσης Παπαθανασίου.

Μέ τίς μηδενιστικές του τοποθετήσεις στήν ὁμιλία του ὁ π. Β. Θερμός, ἀκυρώνει τήν καθιερωμένη Θεία Λειτουργία, θεωρεῖ αἴτιο τό Βυζάντιο γιά τή «φθορά»(;;;) τῆς λατρείας, πετάει στά σκουπίδια τήν Ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας, τή λειτουργική θεολογία τῶν ἁγίων Πατέρων καί προτείνει γενικό ξεκαθάρισμα ἀκόμα καί στή Λατρεία τῶν 3 πρώτων αἰώνων. «Φτιάχνει» κι αὐτός τίς ρυπαρές του σελίδες γιά

τήν... παράδοση, ἀκολουθώντας τόν ὑποτιθέμενο «ἀνυπότακτο Χριστό τῶν ἐκπλήξεων καί τῶν ἀνατροπῶν».

Προσεκτική ἀνάγνωση τῶν παρακάτω παραθεμάτων ἀπό τήν ὁμιλία του θά πείσει τόν καλοπροαίρετο ἀναγνώστη γιά τήν ἀλήθεια τῶν ἰσχυρισμῶν μας.

α) «...μέσα στή Λειτουργία, ἀλλά καί στίς ἄλλες ἀκολουθίες ἔχουν εἰσβάλει ἔνθετα τά ὁποῖα ἐκφράζουν τό βυζαντινό παλάτι. Καμμία σχέση· ἡμέρα μέ τή νύκτα· "μίξις ἄμικτος καί τέρας ἀλλόκοτον''.

β) .. Ἡ μεγάλη φθορά στή λατρεία ἔγινε στά βυζαντινά χρόνια, ἐπειδή τό Βυζάντιο κράτησε πάρα πολύ-1100 χρόνια- καί προσφερόταν γιά νά γίνουν πάρα πολλές ἀλλοιώσεις καί φθορές. Καί ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοια συμμερίζομαι τίς ἐπικριτικές τοποθετήσεις τοῦ π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν σχετικά μέ τό ρόλο τοῦ Βυζαντίου... Νομίζω ὅτι ἐκεῖ ἄρχισε ἡ φθορά καί ὁ ἐκφυλισμός πού δέν εἶναι ὁρατός λόγῳ τῆς μεγάλης ἄνθισης τῆς Ὑμνογραφίας, τῆς θεολογικῆς γραμματείας, τῶν Ὑπομνημάτων πάνω στή λατρεία. Ἐπεκράτησε πλέον τό φαινόμενο τῆς λειτουργικῆς εὐσέβειας, ἡ ὁποία ἐπεκάλυψε τίς παραφθορές...Ὁ π. Σμέμαν φθάνει στό σημεῖο νά πεῖ ὅτι ἡ λειτουργική εὐσέβεια εἶναι ὁ κυριώτερος ἀντίπαλός μας...Ἐπίσης πρέπει νά ποῦμε ὅτι αὐτά [ἐννοεῖ ὁ π. Βασίλειος τίς ἀλλοιώσεις στή λατρεία] ὀφείλονταν στό γεγονός ὅτι... σέ ἀντίθεση μέ τούς βυζαντινολιγούρηδες πού εὐδοκιμοῦν παραπολύ στήν Ἐκκλησία μας, τό Βυζάντιο δέν ἦταν μιά κοινωνία ἁγίων. Ἦταν ἕνας πολιτισμός πού ἤθελε νά ἐμπνέεται ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί τό Χριστό, ἕνας πολιτισμός ὅπως ὅλοι μέ τά ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων καί γι' αὐτό ἔσβησε».

γ) «Ἡ βασική φθορά πού συνέβη ἐδῶ, καί ὁ μοναχισμός ὑπῆρξε ὁ βασικός μοχλός γι' αὐτήν- πού τοῦ χρωστᾶμε τόσα τοῦ μοναχισμοῦ καί τώρα καί τότε ἐννοεῖται- ἦταν ἡ εἰσαγωγή τῆς θεραπευτικῆς πνευματικότητος ἀντί τῆς ἐκκλησιολογικῆς πνευματικότητος πού ὑπῆρχε προηγουμένως μέ ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ ἀτομισμοῦ τοῦ αἰσθητισμοῦ...».

δ) «Δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια μόνο στό ἀπώτατο παρελθόν. Δέν εἶναι ἡ καθαρή λατρεία αὐτή πού ἦταν στούς πρώτους αἰῶνες».

ε) «Παρατηροῦμε μιά πολύ μεγάλη ἀτολμία γύρω ἀπό τή διόρθωσή τους [τῶν ἀλλοιώσεων], πού ὑπάρχει ἐπείγουσα ἀνάγκη νά γίνει καί νά ἀποκατασταθεῖ ἡ λατρεία, ὄχι σ' αὐτό πού ἦταν πρίν εἰσέλθουν τά ἄλλα στρώματα. Δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια μόνο στό ἀπώτατο παρελθόν, δέν εἶναι ἡ καθαρή λατρεία αὐτή πού ἦταν στούς πρώτους αἰῶνες. Χρειάζονται κριτήρια μέ τά ὁποῖα θά ξεκαθαρίσουμε τί θά μείνει. Τί ἀπό τά παλιά τί ἀπ' τά νεώτερα...».

Στή συνέχεια παραθέτουμε ἰδέες καί τοποθετήσεις συνεργατῶν τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ,

ὅπως τίς ἐκθέτουν σ'αὐτό τό ἴδιο τό περιοδικό. Δέν λέω, καί τό τονίζω αὐτό, ὅτι ὅλοι οἱ συνεργάτες ἐκφράζουν αἱρετικές ἤ λανθασμένες ἀπόψεις καί θεωρίες. Ὅμως ἡ διαρκής ἀνάμιξη ἀληθείας καί πλάνης καί τό διαρκές καί ἔμμονο πρόταγμα τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ γιά στοχαστική θεολογία δημιουργεῖ σύγχυση στούς ἀναγνῶστες πού ἐμπιστεύονται τό περιοδικό. Ἐξ ἄλλου καί ὅλες οἱ αἱρέσεις ἔχουν τό χαρακτηριστικό νά παρεμβάλουν στή διδασκαλία τους τό δηλητήριο τοῦ ψεύδους.

Τό τεῦχος 71 τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ σηματοδότησε μιά μανιώδη καμπάνια κατά τῆς παραδεδομένης λατρείας. Τούς συνεργάτες τοῦ τεύχους αὐτοῦ ἐνοχλεῖ ὅλη ἡ τάξη τῆς Θ. Λειτουργίας. Γιατί ἡ προετοιμασία τῆς Θείας Εὐχαριστίας λέγεται «Πρόθεση» ἤ «Προσκομιδή», γιατί γίνεται ἡ Μικρά Εἴσοδος, γιατί ὑπάρχουν αὐτοί καί αὐτοί οἱ συμβολισμοί, γιατί ὑπάρχουν τά Εἰρηνικά καί τά Πληρωτικά, γιατί ἀναγινώσκονται μυστικῶς οἱ εὐχές, γιατί διαβάζουμε τίς εὐχές τῆς Θείας μεταλήψεως κλπ, κλπ. (σ. 22-37). Κάποιον ἐνοχλεῖ ὁ ἀσπασμός τοῦ χεριοῦ τῶν κληρικῶν (σ. 41), ἄλλον ὁ θυσιαστικός χαρακτήρας τῆς θείας Λειτουργίας (σ. 41). Τό θέμα τῆς λειτουργικῆς γλώσσας εἶναι ἐπίσης σέ πρώτη διάταξη, δηλ. οἱ μεταφράσεις τῶν λειτ. κειμένων στή δημοτική καί ἡ συγγραφή νέων τροπαρίων στή Δημοτική (σ. 52) ὅπως καί ἡ ἀλλαγή τοῦ Τυπικοῦ (σ. 48-54). Προτείνεται μιά καινούργια Ἀκολουθία γάμου, ὅπου μαζί μέ ἄλλες αὐθαίρετες καινοτομίες δέν διαβάζεται ἡ εὐαγγελική περικοπή περί τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου, ἀλλά περικοπή ἀπό τήν ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Κυρίου!(72-81). Ἄλλος πάλι συνεργάτης γιά τό γάμο ἰσχυρίζεται ὅτι δέν χρειάζεται ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀρραβῶνος, ὅτι οἱ δύο μεγάλες εὐχές τοῦ γάμου πρέπει νά γίνουν μία, ὅτι καποιες εὐχές καί δεήσεις δέν χρειάζονται καί πρέπει νά καταργηθοῦν, ἐνῶ μέ τό ζόρι δέχεται νά διατηρηθεῖ στήν Ἀκολουθία τό «Πάτερ ἡμῶν», ὅπως λέει «γιατί εἶναι μιά πολύ γνωστή καί ἀγαπητή προσευχή», ἐνῷ καταλήγει ὅτι ἡ Ἀκολουθία τοῦ γάμου «θά μποροῦσε νά τελεῖται στή Δημοτική» (σ. 86) Ἀκολουθεῖ καί ἄλλη πρόταση ἄλλης πάλι Ἀκολουθίας Γάμου (σ. 87). Ἀκόμη καί ὁ πολιτικός γάμος προτείνεται ὡς ὑποχρεωτικός ἀπό στέλεχος τῆς Ἀκαδημίας Θεολ. Σπουδῶν τοῦ Βόλου! (σ. 92). Ὅλο τό τεῦχος παρουσιάζει θεολόγους πού ἔχουν τή μανία τῆς ἀναμορφώσεως τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ περισσότεροι μιλοῦν μέ τέτοια ἄνεση σάν νά τούς δόθηκε ἐξουσία νά γκρεμίσουν ὅ, τι ὑπάρχει στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας κατά τίς ἀπόψεις τους, τίς σπουδές τους καί τήν ὄρεξή τους. Ἀπουσιάζει ὁ στοιχειώδης σεβασμός πρός τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Στό τεῦχος 72 (σσ. 38-41) ὁ προμνημονευθείς κ. Πέτρος Βασιλειάδης διακηρύσσει ὅτι μετά τή χρυσῆ περίοδο τοὺ Χριστιανισμοῦ τῶν 8 πρώτων αἰώνων ὑπάρχει «ἔλλειψη ὑ γ ι ο ῦ ς θεολογικοῦ προβληματισμοῦ» καί ζητεῖ «τήν κατάργηση τοῦ τέμπλου στή σημερινή του μορφή». Ζητεῖ ἡ λατρεία «νά πραγματοποιεῖται στήν καθομιλουμένη γλῶσσα». Προτείνει «ἐναλλακτικές λύσεις στήν ἀρχιτεκτονική καί διαρρύθμιση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου». Ἀμφισβητεῖ τό ρόλο τῶν ψαλτῶν καί τῶν χορῶν στή διευκόλυνση τῆς συμμετοχῆς τοῦ ἐκκλησιάσματος καί ἀμφιβάλλει γιά τό ἄν «τό εἶδος τῆς μουσικῆς πού χρησιμοποιεῖται εἶναι τό καταλληλότερο γιά νά ἀποδώσει τά

νοήματα τοῦ κειμένου». Τό χειρότερο-γιατί ὑπάρχει καί χειρότερο- μᾶς...προειδοποιεῖ ὅτι ἄν δέν ὑλοποιηθοῦν οἱ προτεινόμενες αὐτές μεταρρυθμίσεις του, ἡ λειτουργία «μπορεῖ πολύ εὔκολα νά ἐκτραπεῖ στήν καλύτερη περίπτωση σέ μιά ἄχρηστη καί περιττή τυπολατρία καί στή χειρότερη σέ μαγική, σακραμενταλιστική (ἀκόμη καί δαιμονική)᾽ εκδήλωση, πού ἀντί νά κατευθύνει τή χριστιανική κοινότητα πρός τό ὅραμα τῆς Βασιλείας, νά τήν ἀποπροσανατολίζει ὁδηγώντας την σέ ἀτομιστικές μυστικῆς ὑφῆς ἀτραπούς....καί τελικά στό θάνατο, στήν κόλαση.» (σ.40- 41).

Πᾶμε στό τεῦχος 112 τῆς ΣΥΝΑΞΗΣ. Ἐκεῖ διαβάζουμε στό ἄρθρο «Περί μεταφράσεων τῶν λειτουργικῶν κειμένων» τά λόγια τοῦ κοιμηθέντος Μητροπολίτου Μελετίου: «Προτιμῶ νά ἀκολουθῶ τόν ἀντίθετο δρόμο ἀπό τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο καί τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό! Ἐκεῖνοι λόγιοι κολοσσοί, γιά ἕνα πεῖσμα, νά δείξουν στούς εἰδωλολάτρες λόγιους καί σέ κάποιους νοσηρά ἑλληνολάτρες βυζαντινούς, ὅτι ξέρουν καί αὐτοί ἑλληνικά, ἔφτιαξαν τά περίφημα ἀρχαιοελληνικοῦ τύπου ποιήματα καί ἄσματά τους» (σ. 101). Νά μιά... ὡραία σελίδα, τῆς παραδόσεως, ἀπ' αὐτές πού ὀρέγεται ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ, στήν ὁποία οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀπό πεῖσμα καί κόμπλεξ («γιά νά δείξουν στούς εἰδωλολάτρες ὅτι ξέρουν καί αὐτοί ἑλληνικά») συνέθεσαν τά θεόπνευστα ὑμνογραφήματα πού τά ἔχει ἡ Ἐκκλησία πάνω ἀπό χίλια χρόνια στή λατρεία Της.

Κάνουμε ἕνα μεγάλο ἅλμα καί πᾶμε στά τεύχη 121 καί 122 τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ, πού εἶναι ἀφιερωμένα στήν «Κόλαση καί αἰωνιότητα». Σκοπός τους ἡ σύγχυση καί ἀβεβαιότητα γιά τήν ὕπαρξη καί αἰωνιότητα τῆς Κολάσεως. Ἐνδεικτικά σταχυολογοῦμε ἀπό τό τεῦχος 121: ὁ κ. Γιανναρᾶς φοβούμενος τόν «κλαυθμό καί βρυγμό τῶν ὀδόντων» τῆς Καινῆς Διαθήκης διερωτᾶται «ἄν τά περί θεοπνευστίας τῆς Βίβλου, ἐφεύρημα τῶν προτεσταντῶν ...ὁρίζουν τήν ἐκκλησιαστική ἐμπειρία» καί μετά ἕνα ἀκροβατικό στοχασμό μέ τά ἀναμασήματα περί «σχέσεως» καταλήγει στήν πλάνη περί ἀνυπαρξίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μετά θάνατον ἀφοῦ «καμιά λογική... δέν μπορεῖ νά συμβιβάσει τή μαρτυρία «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί» μέ τό ἐνδεχόμενο αὐτός ὁ Θεός ἀγάπη νά παγιδεύει στήν ὕπαρξη τόν ἀρνητή τῆς σχέσης μαζί του, μόνο γιά νά τόν βασανίζει σαδιστικά καί ἀτελεύτητα» (σ. 81, 83-84). Ἡ κ. Αἰκ. Τσαλαμπούνη ἀναμιγνύει τή διδασκαλία τῆς Βίβλου περί Κολάσεως μέ ἀπόκρυφα εξωβιβλικά κείμενα γιά νά πεῖ ὅτι «ἡ κόλαση καί τό πρόβλημα τῆς Θεοδικίας πού συνδέεται μέ αὐτήν ἐξακολουθοῦν νά ἀπασχολοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί νά ἀπαιτοῦν μέ τόν ἕνα ἤ τόν ἄλλο τρόπο τήν ἐπίλυσή του» καί νά καταλήξει στήν πρόταση γιά ἀτομική τοποθέτηση στό θέμα: «Ἐναπόκειται λοιπόν στή διακριτική εὐχέρεια τοῦ κάθε ἀναγνώστη νά δώσει τή δική του ἀπάντηση...» (σ. 8- 19). Ὁ κ. Ἰω. Πλεξίδας ἐπικαλεῖται τίς ἀνοησίες περί γονιδίων τῆς βίας, τήν κληρονομικότητα καί τό περιβάλλον ὡς αἴτια τῆς ἐγκληματικῆς συμπεριφορᾶς γιά νά δείξει τό ἀνεύθυνο τοῦ ἁμαρτάνοντος καί νά καταλήξει στήν «ἀδυνατότητα(sic) τῆς Κόλασης» ἐπικαλούμενος καί τόν ἀμφιβόλου ὀρθοδοξίας Berdyaev πού γράφει: «...ἡ ἰδέα περί τῆς αἰωνίου κολάσεως εἶναι ἀκατανόητος, μοχθηρά καί κακόβουλος»

(σ.88-89).

Ἀπό τό τεῦχος 122: ἡ κ. Βάσω Κουντουμᾶ βρίσκει «πολλαπλές ἀντιφάσεις, παραλλαγές, διανοητικές περιπλανήσεις καί ἐνοράσεις τῆς βυζαντινῆς σκέψης σχετικά μέ τό ἐπέκεινα». Μέ βάση τούς λόγους τοῦ Κυρίου πρός τόν ληστή «Ἀμήν σοι λέγω, σήμερον μετ΄ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ», βρίσκει «ἐρωτήματα...ἀπό δογματική ἄποψη ἀναπάντητα» (σ. 44-45). Γράφει ὅτι «στή λαϊκή φαντασία, οἱ θεοί αὐτοί» -τῶν εἰδώλων- ἦταν δαίμονες» καί στήν ὑποσημείωση 22 γράφει ὅτι αὐτό ἰσχυρίζεται καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (σ. 48), ὑποχείριος ἴσως καί αὐτός τῆς λαϊκῆς φαντασίας! Γράφει ὅτι «οἱ Διάλογοι» τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου «βρίθουν ἀνεκδοτολογικῶν περιστατικῶν μέ πρωταγωνιστές φαντάσματα» καί συνεχίζει λέγοντας ὅτι «ὁ Μ. Φώτιος τούς γνωρίζει [τούς Διαλόγους] καί τούς ἐγκωμιάζει στή Μυριόβιβλο» (σ. 50). Ἴσως κι αὐτός νά ἦταν ὑποχείριος παραμυθιῶν καί φαντασμάτων! Χαρακτηριστικό τῆς κυρίας αὐτῆς εἶναι ἡ ἀρνητική καί περιφρονητική ἀναφορά στούς ἁγίους Πατέρες καί ἡ ὑποταγή της στίς γνῶμες τοῦ τελευταίου δυτικοῦ «στοχαστῆ» καί ἐρευνητῆ» στίς ὁποῖες παραπέμπει.

Στά τεύχη 122 (σσ. 67-81) καί 123 (σσ. 33-48) δημοσιεύοντας ὁ κ. Παπαθανασίου δύο κείμενα γιά την Ἱεραποστολή κάνει λόγο γιά τή δράση τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἔξω ἀπό τά κανονικά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας δηλ. στούς ἀθέους, τούς ἀβαπτίστους καί παντός εἴδους αἱρετικούς. Στό 123 δημοσιεύει θετικῶς ἀποσπάσματα κειμένων διαφόρων «ὀρθοδόξων» θεολόγων σύμφωνα μέ τούς ὁποίους «ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς σωτηρίας, ἀλλά ὁ διάκονος τοῦ Θεοῦ...καί ὁ μάρτυρας τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου...».

Ἰδού μερικά ἀποσπάσματα: «Εἶναι δυνατόν οἱ Χριστιανοί νά βλέπουν τίς παραδόσεις, τίς γραφές καί τίς πρακτικές τῶν ἄλλων θρησκειῶν ὑπό ἕνα πολύ θετικό φῶς, πού ἀντανακλᾶ τήν πανανθρώπινη ἀναζήτηση γιά τό (καί τήν ἀνταπόκριση στό) Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ» (τευχ. 122 σ. 42). «Ὅσοι βρίσκονται ἔξω ἀπό τή χριστιανική πίστη...δέν παύουν νά κινοῦνται μέσα στή μυστική ἀκτινοβολία τῆς δόξας του» (σ. 43). «μικρές ὁμάδες ἡμι-εὐαγγελικῶν ψυχῶν πού σέ κάποιο βαθμό ἀκολουθοῦν τά ἠθικά πρότυπα τῆς ἐπί τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας συγκροτοῦν ἕνα εἶδος Ἐκκλησίας extra muros, ἔξω ἀπό τή θεσμική ἱστορική Ἐκκλησία [....] Τό «κατ΄ εἰκόνα» μπορεῖ νά δουλέψει πολύ δυναμικά σέ ἕνα μή Χριστιανό. Ὁ κοσμικός(συμπαντικός) Χριστός, στόν ὁποῖο μπορεῖ νά μετέχει κάποιος χωρίς νά τόν κατονομάζει, εἶναι πολύ ἀληθινός» (σ. 44).

Παρατείναμε τήν παράθεση ἀποσπασμάτων ἀπό τεύχη τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ γιά νά φανεῖ τό πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ, πού δέν εἶναι καθόλου Σπουδή στήν Ὀρθοδοξία, νά κατανοηθοῦν οἱ... συνθετικές γιά τήν Παράδοση ἱκανότητες τῶν Συναξιτῶν καί οἱ στόχοι τους στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

Καταλαβαίνω τήν ἀγωνία τους καί τήν ἀνάγκη τους γιά δημιουργία, γιά «σύνθεση», γιά «φτιάξιμο», γιά «κόπο» καί ἀκροβατικές «διακινδυνεύσεις». Ἀλλά δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί ἡ ἁγία Της Παράδοση ὁ κατάλληλος χῶρος γιά τή δράση τους. Θά μποροῦσαν νά ἀσχοληθοῦν μέ τή φιλοσοφία, τήν ποίηση τή λογοτεχνία καί τίς εἰκαστικές τέχνες. Καί δέν τό λέω εἰρωνικά. Ἐξ ἄλλου, τό λιγώτερο ἀπ΄ ὅ,τι φαίνεται, βαριοῦνται τήν Παράδοση στό σύνολό της καί τό περισσότερο τήν περιφρονοῦν τήν ἀπεχθάνονται ἤ καί τήν μισοῦν. Καί αὐτό νομίζω ἔγινε φανερό ἀπό τά προαναφερθέντα παραθέματα.

Ἄν παρά ταῦτα ἐπιμένουν στίς ἰδεοληψίες τους- μιλῶ γιά ἰδεοληψίες ἐπειδή ὅσα γράφουν καί λένε πηγάζουν ἀπό τό μυαλό τους, τίς συζητήσεις καί τά ξενόγλωσσα διαβάσματά τους καί τίς ἀτέλειωτες παραπομπές τους στούς ξένους συγγραφεῖς πού τίς καταπίνουν ἀμάσητες - πρέπει νά κατανοήσουν ὅτι οἱ ἀπόψεις τους καί οἱ θεωρίες τους, τά ὄνειρά τους γιά ἀλλαγές δέν γίνονται δεκτά ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Παράδοση εἶναι Ζωή καί μεταγγίζει Ζωή. Ἡ Θεία Λατρεία εἶναι ἡ ἀναπνοή τῆς Ἐκκλησίας. Κι ὅπως δέν ἀλλάζει ἡ διαδικασία ἀναπνοῆς πού ζωογονεῖ τόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, ἔτσι δέν ἀλλάζει ἡ τάξη, ἡ γλῶσσα, ἡ ποίηση καί τά νοήματα τῆς ὀρθοδόξου λατρείας. Τή γλεντᾶμε καί τή χαιρόμαστε τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Κι ὅταν διαβάζουμε τίς «καινούργιες σελίδες» πού προτείνουν οἱ Συναξίτες ὡς συμπλήρωση τῆς Παραδόσεως μᾶς πνίγει ἡ φορμόλη καί ἡ πτωμαΐνη πού ἀποπνέει ἡ σκέψη τους, σκέψη οὐσιαστικά τοῦ ταλαίπωρου δυτικοῦ ἀνθρώπου πού ψάχνει ἀκόμη 2000 καί πλέον χρόνια μετά τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ νά βρεῖ τό δρόμο του. «Πηγαίνω στήν Εὐρώπη» ἔγραφε ὁ Ντοστογιέφσκυ «καί ξέρω πώς πηγαίνω σέ νεκροταφεῖο».

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων προτείνουμε στό κατεστημένο τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ νά ἀκολουθήσει τό δικό του δρόμο. Ἔτσι κι ἀλλιῶς οἱ ἀπόψεις τῶν περισσοτέρων συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ ἔχουν χαρακτηριστικά σέκτας. Ἔχουν μιά δική τους ἰδέα περί Ἐκκλησίας, πού ἐκτείνεται ἔξω ἀπό τά κανονικά της ὅρια. Ἄς διαλεχθοῦν λοιπόν μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες καί αἱρέσεις ἄς συμπροσεύχονται μαζί τους, αφοῦ ὅλοι οἱ ἀλλόθρησκοι «κινοῦνται μέσα στήν ἀκτινοβολία τῆς δόξας» τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἀγκαλιάσουν ἕνα «συμπαντικό Χριστό» πού μπορεῖ νά μήν ὑπάρχει κιόλας! Ἔχουν τούς δικούς τους «Πατέρες», ὅλους τούς ξένους στοχαστές. Ἔχουν στό νοῦ τους μιά ἄλλη λατρεία ΄μέ διαφορετικούς ναούς χωρίς τέμπλα, μέ ἄλλα τροπάρια στή δημοτική γλώσσα, μέ ἄλλη μουσική, μέ ἀράσωτους παπάδες, μέ ψυχοθεραπευτές στή θέση τῶν πνευματικῶν. Ἔχουν καί τή δική τους θεολογία πού ἀμφισβητεῖ τή θεοπνευστία τῆς Αγίας Γραφῆς πού διαθέτει μιά περίεργη ἐσχατολογία καί Βασιλεία πού ἔχει εἰσβάλει στό ἐνθάδε, μέ ἀμφίβολη τήν ὕπαρξή μας μετά θάνατο καί μέ ἀμφιλεγόμενο Παράδεισο καί «ἀδυνατότητα» Κολάσεως. Τούς φαίνεται πολύ ἀληθινός καί σοβαρός ὁ Τέρυ Ἤγκλετον-πού κανείς δέν τόν ξέρει- καί τό ἔργο του «Πίστη λογική καί ἐπανάσταση» (τευχ. 123) καί πολύ παραμυθᾶς καί φαντασιόπληκτος ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος! Ἄς φτιάξουν λοιπόν τή δική τους

«ἐκκλησία».

Στήν Ἐκκλησία μας ἀρκεῖ ἡ ἁγιωτάτη Πίστη καί Παράδοσή Της. Ὅσα διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καί Παράδοση μᾶς εἶναι ἀρκετά. Θέλουμε τή βεβαιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι τούς αὐτοσχεδιασμούς τῆς θολοκουλτούρας. Μᾶς ἀρέσουν, μᾶς τέρπουν καί μᾶς ὁδηγοῦν πρός τόν Κύριό μας οἱ ναοί μας μέ τά ἱερά τέμπλα, τήν τέλεια ὑμνογραφία καί τήν ἀσύλληπτα κατανυκτική μουσική. Μᾶς χαροποιεῖ οἱ ἱερεῖς νά εἶναι ἐνδεδυμένοι ὅπως ὁ ἅγιος Νεκτάριος ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Πλανᾶς ὁ π. Παΐσιος καί ὁ π. Πορφύριος. Τά θεολογικά καί ἀσκητικά συγγράματα τῶν ἁγίων Πατέρων παρέχουν σέ ὅλους ἀσφαλῆ τήν ὁδό τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Σεβόμεθα τούς ἱερούς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων πού ρυθμίζουν ὅλη τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποστρεφόμεθα τίς καταστροφικές καινοτομίες πού ἔχουν κυριολεκτικά διαλύσει καί τά τελευταία ὑπολείμματα ἐκκλησιαστικότητος στή Δύση. Δέν μεταίρουμε «ὅρια ἅ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν».

Ἀγαπητοι ἀδελφοί συνεργάτες, φανατικοί φίλοι καί ὁμοϊδεάτες τοῦ περιοδικοῦ ΣΥΝΑΞΗ εἶστε ἐλεύθεροι νά ἀκολουθήσετε τόν δρόμο σας!

(Πηγή: orthros.eu)